

REKVIEM. Solistane f. v. Birgitte Christensen, sopran, Siv Oda Hagerupsen, mezzo, Gardar Thor Cortes, tenor og Runi Brattaberg var vitale i Opera Nordfjord si framføring av Verdi sitt rekviem. Michael Pavelich dirigerte det heile.

FOTO: MAGNE I. VÅGE

Draumen vart verkeleg

Opera Nordfjord har drøymt om å sette opp dette verket i mange år. Sist helg vart draumen verkelegheit.

EID. Det skjedde 136 år etter urframføringa i San Marco-kyrkja i Milano, under komponisten

OPERA

Eid operahus
12.02.2010
Verdis Rekviem,
Arrangør:
Opera Nordfjord.
Fullt hus.

123456
Meldt av
MAGNE I. VÅGE

Berre det å sitje i ein konsertsal med akustikk og komfort i høgste klasse, og ta inn synsinntrykket av 130 korsongarar, 56 orkestermusikarar, 4 songsolistar og diri-

gent, er ei fin oppleving i seg sjølv. Når ein så ser at her har Opera Nordfjord mobilisert musikkrefter, profesjonelle og amatørar, frå Ålesund, Gloppen, Ørsta/Volda, ja, frå store deler av Syd-Norge, må ein berre ta hatten av for den organisatoriske kreativiteten og kapasiteten til arrangøren.

Då eg fekk vite om dette Verdis Rekviem-prosjektet, tenkte eg at her har vel Kari Standal Pavelich & co gapt vel høgt? Eg nærast venta på nedturen. Men til mi store undring, han kom ikkje!

Tvert om, dei gode musikalske opplevingane stod i kø, som t.d.: Eit orkester, heva over dei fleste tekniske vanskar. Eit kor med fin klang, dynamikk og presisjon, prega av solid rutine og ikkje minst briljansen i dei mange unge stemmene. Trompetistane (8 til saman) i Tuba mirum leverte reint og presist spel, kanskje med ein litt sedat karakter.

Den tordnande Dies irae

(dommedag), som blir repetert fleire plassar i verket, skapte den same dramatiske og lagnadstunge stemninga kvar gong. Dette mykje fordi dirigenten, kor og orkester følgde så godt opp med dei dynamiske verkemidla komponisten hadde lagt inn.

Alt i Mors stupebit.... (død...) røpa bass-solisten Runi Brattaberg kvalitetane sine. Illevarslande cellotonar introduserer og følgjer solisten i ein roleg, men inntrengande og uhyggeleg monolog på ordet mors (død). Når det gjeld bass-solisten står superlativa i kø på blokka mi. Ei vedunderleg stemmeprakt og med evne til tolking og innleving!

Mykje av det same kan seiast også om dei andre solistane, Birgitte Christensen sopran, Siv Oda Hagerupsen mezzosopran og Gardar Thor Cortes tenor. Det einaste vesle minuset set eg ved tenoren, som stundom ikkje klarde heilt å mobilisere nok volum i konkurranse med all

lyden frå kor og orkester. Men eg krediterer han til fulle for m.a. den vakre og klagande tolkinga hans av Quid sum miser (kva skal eg arme gjere..) saman med obligatstemma til eit engelsk horn.

I Lacrymosa-delen, som byggjer på Don Carlos elegiske arie i høve døden til ein nær venn, henta frå Verdi sin opera med same namn, opplever vi mezzosopranen sine kvalitetar. Kjenslevart og vakkert! Bassen følgjer opp, og ut mot slutten av satsen får vi døme på sopranen si kraft og hennar briljans i det høge registeret.

Dei musikalske verkemidla står i kø. I Sanctus-satsen får vi oppleve den kontrapunktiske fugekonstruksjonen, og i Agnus Dei eit himmelsk vakkert, unisont kor, 3 fløyter i kontrapunkt mot sopranen og mezzosopranen, og flageolettviolinar (halvt nedtrykt streng) på slutten av satsen.

I Lux aeterna (det evige lyset) illuderer dei flimrande violinane

i flageolett dette lyset. Mezzosopranen og bassen imponerer og fasinerer, og ein kort fløyteobligat og seinare intrikate fløytefigur skaper spenning og kontrast mot dei to dyktige songsolistane.

Sluttsatsen Libera me (frels meg), som Verdi opphavleg hadde skrive til ei dødsmesse for komponisten Rossini, er sopranen sin sats. Her viser ho at ho meistrar heile registeret frå dei lågaste tonane til den høge C. I eit parti med ein kvass og aggressiv sopran synest eg dei akkompagnerande violinstroka blir vel flegmatiske. Men seinare i satsen imponerer orkesteret med stor spenst i innsatsane sine og fin dynamikk.

Takk til dirigent, musikarar og songarar for at de så godt makta å leve opp til Verdi sine intensjonar, ikkje minst når det gjeld samspelet mellom ord og tone, og for ei uvanleg sterk musikalsk oppleving!

PRISVINNAR. Lars Birger Hatlemark (til høgre) fekk i går kulturprisen i Sykkylven. Utdelar var ordførar Jan Kåre Aurdal. FOTO: TERJE ENGÅS

Heidra aktiv veteran

Han platedebuterte som 80-åring og held framleis på som spelemann, sjølv om han vart 90 i fjor haust. I går fekk Lars Birger Hatlemark kulturprisen i Sykkylven.

SYKKYLVEN. Årets utgåve av Ungdommens Kulturmonstring vart avlyst i Sykkylven i år, på grunn av dårleg deltaking. Veteranane i Sykkylven sitt

musikkliv er derimot ikkje vanskelege å be.

90-åringen Lars Birger Hatlemark kvitterte for kulturprisen ved å opptre saman med Per Flaaens orkester - foran imponerte kommunestyrerepresentantar.

Ordførar Jan Kåre Aurdal fortalte at Lars Hatlemark har vore med i Sykkylven spelemannslag sidan på 1950-talet.

Han har delteke på fylkeskappleikar - og i 1976 var han

med på å skipe Sykkylven trekspjelgruppe.

Han har spela for leikarringen, på revyar og på ulike konsertar.

80 år gamal gjekk han for første gong i studio og spela inn cd-plata «Samlede verker». Totalt har Hatlemark gjort ca. 20 komposisjonar.

Hatlemark starta å spele som liten gut, og øver framleis dagleg.

Prisen er eit diplom og ein sjekk på 15.000 kroner.

TERJE ENGÅS
terje.engas@smp.no